

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ch.D.N., nar. ..., IČO 489 65 197, se sídlem ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: Česká obchodní inspekce, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalbě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2016 č. j. ČOI 83758/16/O100/2200/12/16/Ber/Št,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o n a náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Napadané rozhodnutí

Žalobou podanou dne 31. 8. 2016 u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2016 č. j. ČOI 83758/16/O100/2200/12/16/Ber/Št, kterým bylo v návaznosti na odvolání žalobce a na předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni vydaný dne 20. 4. 2016 pod č. j. 30 A 48/2015-87 v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) částečně změněno a ve zbytku dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského ze dne 28. 1. 2013, č. j. ČOI 11898/13/2200. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno následujícím

způsobem:

Za slova: „...konkrétně padělky textilních výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n)...“ se vkládají slova: „bod 1.“.

Nově tak příslušná pasáž zní: „...konkrétně padělky textilních výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. zákona č. 634/1999 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů...“.

Za slova: „...konkrétně padělky textilních výrobků a nedovolené napodobeniny ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n)...“ se vkládají slova: „ bodu 1. a 2.“.

Nově tak příslušná pasáž zní: „... konkrétně padělky textilních výrobků a nedovolené napodobeniny ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bodu 1. a 2. zákona č. 634/1992 Sb., ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších právních předpisů...“.

Za slova: „... a tím naplnil skutkovou podstatu ...“ se vkládají slova: „správního deliktu“.

Nově tak příslušná pasáž zní: „... a tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona...“.

V části výroku I. výroku se slova: „pokuta ve výši 60.000,- Kč (slovy: šedesátisícikorunčeských)“ nahrazují slovy: „pokuta ve výši 20.000,- Kč (slovy: dvacet tisíc korun českých).“

Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Prvostupňovým rozhodnutím České obchodní inspekce byla žalobci původně uložena pokuta ve výši 60.000 Kč, protože byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a to tak, že dne 1.10.2012 v provozovnách „stánek č. 21“ a „stánek č. 22“, Centrální prodejní hala, č.p. X, kde podnikal, klamal spotřebitele tím, že nabízel výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně 132 kusů padělků textilních výrobků neoprávněně označených značkou Adidas, Lacoste, Puma, Red Bull, La Martina, Jack Wolfskin, Hoolister, Bench, Monster a 93 kusů nedovolených napodobenin DVD ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele. Zároveň bylo žalobci uloženo propadnutí celkem 132 kusů textilních výrobků a 93 kusů nedovolených napodobenin a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně vycházel z objektivní odpovědnosti žalobce ve vztahu ke kontrolovaným provozovnám, když z předložených listinných důkazů zjistil, že žalobce je oprávněným uživatelem těchto objektů. Skutečnost, kterou se žalobce bránil, a to že předmětné provozovny přenechal do užívání panu N.T.H., IČ X, který mimo jiné ke dni 23.11.2012 ukončil pobyt na území České republiky i svoji podnikatelskou činnost, nemohla mít vliv na určení jeho odpovědnosti, neboť žalobce je za nabídku, prodej či skladování výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví objektivně odpovědný, když tato odpovědnost pramení z toho, že je podnikatel a provozovny měl v době kontroly České obchodní inspekce pronajaty k podnikatelským účelům, konkrétně k prodeji zboží a byl tak povinen zajistit, aby prodej zboží v předmětných provozovnách probíhal v souladu

s právními předpisy, a to bez ohledu na to, zda zboží nabízí samotný podnikatel, jeho zaměstnanci, osoby, které mu nezištně pomáhají, nebo osoby, jimž žalobce provozovnu přenechal na základě domluvy či soukromoprávního ujednání, což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2006, č.j. 1 As 39/2005-66. Co se týká výše uložené pokuty, správní orgán prvního stupně zhodnotil závažnost správního deliktu jako vysokou, což odpovídá i výši uložené pokuty v částce 60.000,-Kč, když přihlédl zejména k závažnosti správního deliktu a k rozsahu jeho následků, které spatřoval zejména ve snížení úrovně informovanosti spotřebitele o prodávaných výrobcích, v poškozování práv majitele ochranné známky, autorských práv a v uvedení spotřebitele v omyl. Jako přitěžující okolnost uvedl množství padělků a nepovolených napodobenin, které byly nalezeny v předmětných provozovnách. I tak správní orgán uložil pokutu při dolní hranici zákonného rozpětí, tudíž nelze uvést, že by její výše byla nepřiměřená a byla neopodstatněným zásahem do sféry podnikatele. Zároveň ale poukázal na smysl a účel ukládané pokuty, který spočívá v závažnosti správního deliktu, zamezení jeho dalšího páchání a v neposlední řadě jejího preventivního působení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil odvoláním, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve všech jeho výrocích. Rozhodnutí označil za věcně nesprávné, jež se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesouhlasil s údajně nesporně judikovanou objektivní odpovědností účastníka za předmětné zboží. O odvolání účastníka řízení žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 12. 9. 2013 č.52829/13/0100/2200Mo, kterým odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Shora citované druhostupňové rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013. Následně vydala žalovaná dne 25. 2. 2015 č. j. ČOI 24184/15/O100/2200/13/15/Ber/Št rozhodnutí, kterým byla mimo jiné snížena uložená pokuta na 40.000 Kč. Po podání žaloby ke Krajskému soudu v Plzni bylo i toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 20. 4. 2016 č. j. 30 A 48/2015-87 zrušeno. Krajský soud zrušil při nařízeném jednání zmiňované rozhodnutí z toho důvodu, že při ústním jednání žalobce předložil soudu nové důkazy dokládající jeho majetkovou situaci. Tyto důkazy změnily výchozí stav věci, a proto byla žalovaná věc vrácena k dalšímu jednání s tím, že je zavázána je zahrnout mezi podklady pro nové rozhodnutí. Ostatní žalobní námítky shledal nedůvodnými.

V návaznosti na rozsudek krajského soudu ze dne 20. 4. 2016 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, vůči němuž směřuje tato žaloba.

V napadeném rozhodnutí se žalovaná stejně jako v rozhodnutí předchozím vyjádřila k žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se odpovědnosti za správní delikt. Konkrétně žalovaná uvedla, že skutečnost, že žalobce předmětné prostory provozovny pronajal třetí osobě panu T.H.N. žádným způsobem, vyjma předloženého souhlasu provozovatele tržnice ze dne 25. 4. 2012, nedoložil, ačkoli podle tehdy platných předpisů musela mít podnájemní smlouva písemnou formu. Navíc bylo zjištěno, že panu T.H.N. byl ukončen pobyt v ČR ke dni 23. 11. 2012. Účastník řízení za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele zodpovídá v režimu objektivní odpovědnosti, tedy bez ohledu na zavinění. Účastník řízení se tak své odpovědnosti nemůže zprostit tvrzením, že předmětné stánky na základě soukromoprávního ujednání přenechal do podnájmu třetí osobě. Účastník

řízení byl v okamžiku kontroly veden v evidenci provozovatele tržnice jako prodávající, který byl oprávněn disponovat s předmětnými stánky, a tudíž odpovídal za to, že zboží v těchto stáncích bude nabízeno k prodeji a prodáváno v souladu s příslušnými právními předpisy.

Žalovaná se vymezila i k tvrzení žalobce, který poukazoval na usnesení Nejvyššího soudu České republiky z 24. 10. 2007 ve věci 5 Tdo 1191/2007, kde bylo vysloveno, že nelze někoho odsoudit pouze na základě konstatování domněnky, že posuzovaného trestního jednání se dopouští většina určité komunity, do níž obviněný patří, aniž by takové jednání obviněného bylo v řízení prokázáno provedenými důkazy. K této odvolací výtce konstatoval, že v daném případě žalobce nebyl shledán vinným na základě nějakých konstatování, či domněnek, ale byl uznán vinným z deliktu na základě zcela konkrétních zjištění, která byla nashromážděna ve fázi kontroly a v průběhu správního řízení.

K odvolací námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že by ze strany účastníka řízení došlo k použití nekalé obchodní praktiky a že nedocházelo ke klamání spotřebitelů, neboť zboží bylo nabízeno za nižší cenu a v nižší kvalitě ve srovnání s originálem, žalovaná uvedla, že nabízením k prodeji výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví, jak bylo zjištěno v průběhu řízení, porušil žalobce zákaz užívání nekalých obchodních praktik a naplnil tím skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná nepovažovala za důvodnou námitku žalobce, že spotřebitel nemohl být klamán, jelikož prodával zboží v nižší kvalitě a za nižší cenu než jsou originály a uvedla, že cena není relevantním hlediskem pro rozlišení originálního výrobku od padělku, neboť speciálně textil a módní doplňky jsou často prodávány formou výprodejů spojených s výraznými slevami. Zároveň žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. As 101/2010-82 ze dne 9. 12. 2010 uvedla, že je chybný závěr žalobce, že rozsáhlé a dlouhodobé porušování zákona ze strany určité skupiny prodávajících není klamáním spotřebitele.

Dále žalovaná posuzovala další výtku žalobce, že nesprávným řízením nebylo řádně a dostatečně zjištěno, že se v případě předmětného zboží skutečně jedná o padělky. K tomuto žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně podle jeho úsudku ve svém rozhodnutí řádně uvedl, o jaké podklady své závěry opřel. Samotná odborná vyjádření zaměstnanců České obchodní inspekce považuje žalovaná za dostatečný podklad pro vyvození deliktní odpovědnosti vůči podnikateli. Správní orgán v rámci správního řízení požádal zástupce postižených majitelů ochranných známek o vyjádření, zda se v případě předmětných výrobků jedná o výrobky držitele této ochranné známky. Vypracování znaleckého posudku, který byl navrhován odvolatelem, je proto v dané věci nadbytečné, neboť správní orgán disponuje pracovníky dostatečně školenými, zkušenými a specializujícími se na problematiku porušování práv duševního vlastnictví.

K uložené sankci žalovaná v rozhodnutí uvedla, že se při posuzování přiměřenosti výše uložené pokuty se zabývala jak závažností spáchaného správního deliktu, způsobem spáchaní správního deliktu, tak rovněž následkem správního deliktu. Vzal v potaz jak polehčující, tak přitěžující okolnosti. Žalovaná se ohradila proti názoru správního orgánu I. stupně, že: „Cílem a smyslem právní úpravy je zejména zamezit nelegálnímu prodeji a skladování výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví na území České

republiky, kdy dalším aspektem je i klamání spotřebitele, neboť se domnívá, že se jedná o výrobky světových značek.“ Žalovaná uvedla, že naopak hlavním cílem právní úpravy je především ochrana spotřebitele, a proto žalovaná posoudila závažnost protiprávního jednání žalobce zejména z hlediska negativních dopadů na spotřebitele. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaná rovněž při ukládání pokuty zabývala posouzením majetkové situace žalobce, a to tak, aby pokuta nebyla pro žalobce likvidační. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žalobce se v podaném odvolání, pokud jde o výši pokuty, omezil na konstatování, že ji považuje za nepřezkoumatelnou, protože správní orgán neučinil žádný úkon směřující k objasnění majetkové situace účastníka řízení. Žalovaný vyzval žalobce k doplnění majetkových poměrů, a to výzvou ze dne 27. 1. 2015. Žalobce zaslal žalovanému dne 2. 2. 2015 vyjádření, kde uvedl, že je nemajetný a svá tvrzení doložil. Žalovaný učinil dále dotaz na exekutorský úřad, u kterého je vedena exekuce proti žalobci. Na základě výše uvedeného žalovaný snížil uloženou pokutu na 20.000 Kč a poučil ho o možnosti zaplatit pokutu ve splátkách.

II. Žaloba

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované a tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Jako zásadní a nezhojitelné pochybení označil postup správních orgánů, které nedostatečně zjistily skutkový stav, respektive zjištěný stav vyložily v neprospěch účastníka řízení, čímž porušily ustanovení § 3 správního řádu. S tím souvisí i porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, kdy v řízení ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 52, pokud jde o provádění důkazů nutných ke zjištění stavu věci. Žalobce dále vytkl žalovanému další procesní pochybení spočívající v porušení správního řádu rozsahu ustanovení paragrafu 50 odst. 4, § 37, v § 2 odst. 3, § 4 odst. 2 a § 4 odst. 4 správního řádu.

Žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož výrok tohoto rozhodnutí je nedostatečně konkrétní. Žalobce v této souvislosti odkázal na ust. § 68 odst. 2 správního řádu a na ust. § 77 zákona o přestupcích, dle kterých by měl výrok rozhodnutí obsahovat označení otázky, která je předmětem řízení, ustanovení, dle kterých je rozhodováno, označení účastníků, popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, atd. Ve vztahu k předmětům, jimiž měl žalobce porušovat práva duševního vlastnictví, však chybí v rozhodnutí konkrétní specifikace těchto výrobků. Toto pochybení správní orgány nenapravili ani poté, co Krajský soud v Plzni v předchozím řízení v rozsudku ze dne 20. 4. 2016 č. j. 30 A 48/2015-87 tento nedostatek rozhodnutí správním orgánům vytkl.

Dále žalobce vyslovil přesvědčení, že se nemohl dopustit nekalé praktiky spočívající v nabízení nebo prodeji výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví, když závěr správních orgánů, že kupující byli postiženi především v tom ohledu, že se domnívali, že kupují originální výrobky světoznámé značky, označil za nesmyslný, neboť je obecně známé, že do vietnamské tržnice si obyvatelé nechodí nakupovat značkové oblečení s vírou, že se jedná o originální výrobky světových značek.

Žalobce dále spatřuje pochybení žalovaného v postupu po nabytí právní moci rozsudku krajského soudu ze dne 20. 4. 2016 č. j. 30 A 48/2015-78, kterým bylo předcházející rozhodnutí žalovaného zrušeno. Stěžejním důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného bylo, že žalovaný z důvodů administrativních pochybení při rozdělování pošty mu nebylo předáno vyjádření žalobce spolu s doklady prokazujícími majetkové poměry žalobce ze dne 2. 2. 2015. Žalovaný v řízení po zrušení původního rozhodnutí ze dne 25. 2. 2015 posoudil majetkovou situaci na základě předložených podkladů, tyto však byly předloženy před více než jedním rokem a byly tak neaktuální. Žalobce očekával, že si správní orgán vyžádá podklady k aktuálnímu majetkovým poměrům.

Žalobce dále namítal, že poté, co byl správní spis rozšířen o nové podklady (dokumenty ohledně majetkových poměrů a úřední záznam ohledně kontaktování exekutorského úřadu) nebyla mu v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podklady ve spisu před vydáním rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že žalovanou nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, především s ohledem na to, že v průběhu správního řízení deklaroval, že v daných stáncích neprovozuje svou podnikatelskou činnost, když tyto dále pronajal osobě T.H.N. Přestože žalobce označil skutečného pachatele, správní orgány neprovedly žádné šetření, které by vedlo k ojasnění skutečného stavu věci. Objektivní odpovědnost nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav nade vší pochybnost a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žalobce. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nesprávně vyložily zásadu objektivní odpovědnosti v případě správních deliktů a na základě toho nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Žalobce rovněž poukázal na zcela nedostatečné a paušální odůvodnění výše uložené sankce a vyslovil přesvědčení, že ve vztahu k následkům deliktního jednání a rovněž tak jeho rozsahu se nelze domnívat, že uložená pokuta by byla přiměřená, zároveň poukazuje na to, že je doposud osobou netrestanou, má všechna potřebná povolení a vždy respektoval zákony České republiky. Domnívá se tedy, že jemu uložená pokuta je nanejvýš nespravedlivá, a to navíc v jeho aktuální životní situaci, kdy je žalobce stížen množstvím exekucí.

Žalobce tvrdil, že bylo zasaženo do jeho práv tím, že řízení bylo zatíženo množstvím nezákonných kroků, které ve svém důsledku znamenaly nezákonnost napadeného rozhodnutí, a požadoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc vrácena žalované k novému projednání a žalobci byly nahrazeny náklady řízení. Alternativně žalobce navrhl, aby soud v rámci své pravomoci případně moderoval uloženou sankci, tak, aby byla přiměřená okolnostem daného případu a nebyla likvidačního charakteru.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě vyjádřila k jednotlivým námitkám žalobce. K námitce týkající se nedostatků výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že výrok rozhodnutí je dostatečně konkrétní, když je v něm jasně uvedeno, že žalobce nabízel

k prodeji padělky textilních výrobků. Ve výroku je rovněž uvedeno, o jaké druhy textilních výrobků a v jakém počtu se jednalo, jakými značkami byly neoprávněně označeny, a dále, že žalobce nabízel nedovolené napodobeniny, konkrétně 93 kusů DVD. Ke změně výroku prvoinstančního rozhodnutí žalovaná uvedla, že doplnila pouze citaci zákonného ustanovení definující padělek a nedovolenou napodobeninu o čísla bodů, pod kterými jsou předmětné definice uvedeny.

K námitce žalobce, že se ve vztahu k právnímu jednání žalobce nejedná o klamání spotřebitele, jelikož žádný obyvatel České republiky nenakupuje na vietnamské tržnici s vírou, že se jedná o originální výrobky světových značek, žalovaná uvedla následující. Žalovaná rezolutně odmítá závěr žalobce, že jednání spočívající v porušování právních předpisů by nemuselo být protizákonným za podmínek, že by bylo uskutečňováno příslušníky určité skupiny podnikatelů nebo na určitých místech. Dle žalovaného je zapotřebí chránit práva spotřebitelů v případě všech druhů prodeje a vůči všem prodávajícím. Opačný postup by byl porušením základních principů fungování právního státu. Rovněž účelem předmětné právní úpravy je nepochybně vymýcení jednání žalobce v rámci celého území republiky. Žalovaná v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013-71 připouští, že k místu a způsobu prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví lze přihlídnout při hodnocení závažnosti správního deliktu v souvislosti se stanovováním výše sankce, avšak nelze předmětné jednání žalobce ve světle těchto okolností hodnotit jako zákonné, neboť stále nese rysy klamavé obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele bez ohledu na skutečnost, kým a v jakých podmínkách je uskutečňováno.

K majetkové situaci a k seznámení se s podklady ve spisu žalobce žalovaná uvedla, že nevyžývala žalobce k doložení majetkových poměrů, neboť disponovala dostatečnými podklady, které žalobce doložil. Žalovaná si pouze ověřila jejich aktuálnost u exekutorského úřadu. Tímto postupem nebyl žalobce žádným způsobem zkrácen na svých právech, neboť jím zaslané dokumenty byly žalobci nepochybně známy a nebylo účelné žalobce znovu s těmito podklady seznamovat.

Ve vztahu k pochybnostem žalobce ohledně nedostatečného zjištění odpovědné osoby a nesprávné aplikace principu objektivní odpovědnosti žalovaná uvedla, že z podkladů shromážděných správním orgánem vyplývá, že žalobce byl v době kontroly prodávajícím ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, neboť měl předmětné provozovny pronajaty od provozovatele tržště za účelem prodeje zboží. Žalobce svá tvrzení týkající se dalšího pronájmu prostor třetí osobě nijak neprokázal, doložil pouze souhlas vydaný provozovatelem tržště, že může předmětné prostory dále pronajmout. Správní orgán provedl kroky k ověření žalobcových tvrzení, avšak dospěl ke zjištění, že osobě T.H.N. byl ukončen ke dni 23. 12. 2012 na území ČR pobyt a místo dalšího pobytu není známo.

K uložené sankci žalovaná uvedla, že při její ukládání byla dodržena všechna zákonná kritéria a sankce byla uložena ve výši přiměřené okolnostem případu. Žalovaná má na rozdíl od žalobce za to, že uložená pokuta ve výši 20.000 Kč je nepřiměřeně nízká, přičemž byla na stávající výši snížena právě z důvodu posouzení finanční situace žalobce. I přes nepříznivou finanční situaci žalobce je v jeho možnostech pokutu přinejmenším ve splátkách uhradit.

Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Projednáání žaloby před krajským soudem

V průběhu jednání před krajským soudem zástupce žalobce setrval na písemném vyhotovení žaloby a ve stručnosti poukázal jednak na procesní pochybení žalovaného při vydávání napadeného rozhodnutí a jednak nesprávnou výši uložené sankce. Žalovaný odkázal na svá předchozí rozhodnutí a rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 30. 6. 2016. Dále stručně uvedl, že nebylo potřeba věc předkládat k rozhodnutí správnímu orgánu I stupně poté, co předchozí rozhodnutí žalovaného krajský soud zrušil, jelikož žalovaný sám posoudil žalobcem předložené doklady vztahující se k ukládané pokutě a byl sám schopen o ukládané pokutě rozhodnout. Dále žalobce uvedl, že žalobcem tvrzené skutečnosti uváděné ohledně majetkové situace ve vyjádření ze dne 2. 2. 2015 si žalovaný ověřil u příslušného exekutorského úřadu, který žalobcovo tvrzení potvrdil. Z důvodu možných likvidačních účinků pokuty, pak uloženou pokutu žalovaná snížila. Žalovaná závěrem poukázala na skutečnost, že se žalobcova majetková situace zlepšuje, o čemž svědčí skutečnost, že žalobce navštívil svou domovskou zemi – Vietnam, na což musel vynaložit nemalé náklady, a dále ze živnostenského rejstříku vyplývá, že žalobce opět podniká. Likvidační účinek pokuty je tak možné vyloučit.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správní soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“)

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního soudu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Správní orgány obou stupňů vycházely při svém rozhodování z podkladů založených ve správním spisu. Jak již bylo uvedeno v čl. I. tohoto rozsudku žalobce byl na počátku rozhodnutím České obchodní inspekce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 60.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo opakovaně předmětem přezkumu odvolacího správního orgánu (žalovaného) a rovněž i krajského soudu. Současný soudní přezkum napadeného rozhodnutí je v rámci řízení ve věci žalobce již třetí v pořadí. V obou předchozích řízeních o žalobě proti rozhodnutí žalované a zejména v rozhodnutí Krajského soudu v Plzni (v pořadí první rozhodnutí) ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013-71 se soud podrobně zabýval skutkovou rovinou případu a dalšími otázkami, které souvisely s věcí samou, které se týkaly podmínek pro uložení sankce. V řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2015

č. j. ČOI 24184/15/O100/2200/13/15/Ber/Št vedeném pod sp. zn. 30 A 48/2015 byl krajský soud nucen citované rozhodnutí žalované zrušit, jelikož při ústním jednání žalobce předložil soudu nové důkazy dokládající jeho majetkovou situaci. Tyto důkazy změnily výchozí stav věci, a proto byla žalované věc vrácena k dalšímu jednání s tím, že je zavázána je zahrnout mezi podklady pro nové rozhodnutí. Žalovaná vzala při novém rozhodování o věci žalobcem předložené podklady v úvahu a rozhodla o snížení uložené pokuty z původních 60.000 Kč na 20.000 Kč. K uložení sankce žalovaná uvedla, že při posuzování výše pokuty vzala v úvahu závažnost spáchaného správního deliktu, způsob spáchání správního deliktu a rovněž následek správního deliktu. Způsob spáchání správního deliktu spočíval v klamání spotřebitele nabízením výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví. Ve vztahu k následku správního deliktu správní orgán přihlédl jako k polehčující okolnosti ke skutečnosti, že vzhledem k podmínkám, za kterých bylo zboží nabízeno k prodeji, bylo jednání způsobilé oklamat menší množství průměrně pozorných a ostražitých spotřebitelů. Jako přítěžující okolnost vyhodnotil správní orgán vysoký počet výrobků nabízených k prodeji porušujících některá práva duševního vlastnictví. Žalovaná se rovněž zabývala posouzením majetkové situace žalobce, přičemž vycházela mimo jiné z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se likvidačních účinků pokuty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaná vzala v úvahu při posuzování přiměřenosti sankce z podkladů, které žalobce předložil soudu při ústním jednání o předchozí žalobce, tedy z vyjádření ze dne 2. 2. 2015, z vyrozumění o zahájení exekuce ze dne 17. 10. 2014 č. j. 081 EX 16668/13-56 na částku 429.810,12 Kč a dále z vyrozumění živnostenského úřadu ze dne 4. 6. 2012 o zápisu přerušení provozování živnosti do živnostenského rejstříku. Žalovaná si skutečnosti ohledně nepříznivé majetkové situace žalobce a vedení exekuce proti žalobci ověřila telefonickým dotazem dne 28. 6. 2016 u Exekutorského úřadu Praha – východ. Tímto způsobem zjistila, že exekuce vedená proti žalobci nebyla dosud skončena. O tom byl učiněn úřední záznam do správního spisu. Na základě těchto všech zjištěných skutečností žalovaná snížila uloženou pokutu na 20.000 Kč, s tím, že i s přihlédnutím k možnosti zaplacení této pokuty ve splátkách, by neměla být pro žalobce likvidační.

Žalobce v žalobě uvedl žalobní body, které byly z větší části shodné s žalobními body uplatněnými v předchozích řízeních před krajským soudem. Žalobce namítal, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je příliš obecná a tím je nepřezkoumatelná. Další námitku žalobce směřoval proti závěru učiněnému správním orgánem o tom, že jsou spotřebitelé jednáním žalobce klamáni ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož žalobce je toho, názoru, že všichni návštěvníci tržnice jsou si vědomi, že nabízené zboží není originální a tudíž nemůže jít o jejich klamání. Žalobce rovněž žalované vytýkal, že správní orgány neodstranily pochybnosti ohledně totožnosti odpovědné osoby provozující stánek, ve kterém se nabízelo zboží k prodeji. K těmto všem shora uvedeným námitkám se krajský soud již podrobně vyjadřoval ve svých rozsudcích ze dne 12. 12. 2014 č. j. 30 A 85/2013-71 a ze dne 20. 4. 2016 č. j. 30 A 48/2015-87 s tím, že byly shledány nedůvodnými. Krajský soud se se závěry uvedenými v citovaných rozhodnutích ztotožňuje i v právě projednávané žalobě, a ve vztahu k odůvodnění nedůvodnosti námitek proto odkazuje na obsah výše citovaných rozsudků.

Žalobní námitky, které žalobce uplatnil v žalobě a kterými se soud bude zabývat podrobněji, se týkají výše uložené sankce, podkladů, které žalovaná při rozhodování o výši sankce použila, a porušení povinnosti stanovené v ust. § 36 odst. 3 správního řádu tj. možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Soud k tomu uvádí, že otázka výše ukládané sankce je oblastí, ke které má žalobce právo se vyjadřovat a předkládat podklady. Pokud správní orgán řeší otázku majetkových poměrů a případných likvidačních účinků ukládané sankce, jedná se o záležitosti, které jsou přímo spjaty s informacemi a okolnostmi vázajícími se k osobě účastníka řízení (žalobce). Tyto skutečnosti obvykle nemá správní orgán sám z úřední povinnosti možnost zjistit. Je to tedy právě sám žalobce, kdo (pokud má zájem, na uložení co nejnižší pokuty) by měl být aktivní a tvrdit ve správním řízení skutečnosti vedoucí k vydání rozhodnutí o uložení sankce v takové výši, která by nebyla pro účastníka řízení (žalobce) likvidační a odpovídala by majetkovým, osobním a jiným poměrům. Aktuálnost a úplnost podkladů ve spisu je tedy také záležitostí žalobce, který si byl od ledna 2013 prakticky víceméně vědom, že je vůči němu vedeno řízení, ve kterém mu hrozí sankce. V tomto případě mohl žalobce kdykoli doložit skutečnosti o jeho aktuální osobní a majetkové situaci. Pokud žalobce majetkovou situaci sám nedoloží, žalovaný správní orgán nemůže tušit, v jaké pozici se žalobce aktuálně nachází. Krajský soud shledal v předchozích správních řízeních ve vztahu zjištění majetkové situace žalobce nedostatky, které měly být v dalším řízení před správním orgánem odstraněny. Jak již bylo uvedeno výše, naposledy byla žalovaná rozsudkem ze dne 20. 4. 2016 č. j. 30 A 48/2015-87 zavázána k posouzení a vyhodnocení skutečností o majetkových poměrech žalobce, které tvrdil ve vyjádření ze dne 2. 2. 2015. V tomto vyjádření žalobce uvedl, že je nemajetný, nemá příjmy a je zatížen exekucí na částku vyšší než 429.000 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná při rozhodování o ukládané sankci vycházela kromě uvedeného vyjádření ze dne 2. 2. 2015 rovněž i z vyrozumění o zahájení exekuce ze dne 17. 10. 2014 č. j. 081 EX 16668/13-56 a dále z vyrozumění živnostenského úřadu ze dne 4. 6. 2012 o zápisu přerušování provozování živnosti do živnostenského rejstříku a dále z jiných podkladů založených ve správním spisu. Z úředního záznamu ze dne 28. 6. 2016 založeného ve spise vyplývá, že si správní orgán žalobcova tvrzení ohledně vedené exekuce ověřil u Exekutorského úřadu Praha – východ a shledal, že žalobcova tvrzení jsou pravdivá. Tento procesní postup je možný. S tímto výsledkem sice nebyl žalobce seznámen, avšak nelze v tomto postupu spatřovat takovou procesní vadu, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zde je namísto podotknout, že žalobci byla v průběhu správního řízení dána možnost seznámit se v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí. Listiny, které byly do správního spisu založeny až po proběhlém ústním soudním jednání dne 20. 4. 2016 (tedy před vydáním napadeného rozhodnutí) a se kterými nebyl žalobce skutečně seznámen (resp. nebyla mu dána možnost v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí), však předkládal žalobce sám a musel být s jejich obsahem tedy náležitě seznámen. Je tedy zcela nesmyslné a proti účelu, aby se žalobce seznamoval s podklady, které sám předložil, když jiné podklady do spisu založené nebyly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2016 č. j. 10 As 128/2015-46). Pochybení nenastalo ani ve vztahu k úřednímu záznamu o telefonickém ověření majetkové situace žalobce u exekutorského úřadu, se kterým nebyl žalobce rovněž seznámen. Tímto postupem správní orgán totiž pouze ověřil žalobcem tvrzené skutečnosti. Jelikož správní orgán zjistil, že tyto skutečnosti jsou pravdivé, nemohl se tento postup žádným způsobem dotknout žalobcových práv.

Uloženou sankci ve výši 20.000 Kč považuje krajský soud stejně jako žalovaná za přiměřenou ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům žalobce. Žalovaná dostatečným způsobem odůvodnila (na str. 8 – 10 napadeného rozhodnutí), jaké okolnosti vzala při rozhodování o uložení sankce v úvahu a z jakých důvodů sankci snížila. V daném případě nelze opomenout, že za správní delikt spáchaný dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele mohl správní orgán žalobci uložit pokutu ve výši až 5.000.000 Kč. Žalobci však byla uložena pokuta pouze ve výši 20.000 Kč, tedy pokuta při spodní hranici sazby stanovené zákonem. Tato uložená pokuta je ve vztahu k osobě žalobce přiměřená a odpovídá tvrzeným skutečnostem.

Soud považuje jednotlivé námitky uplatněné žalobcem za nedůvodné, a proto na základě všech shora uvedených skutečností žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán však náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 13. prosince 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.